

moeder en dochter

Vaders, moeders en hun kind over zichzelf, elkaar, ouderschap en alle gevoelens die daarbij komen kijken.

Itie Hoving (59) is moeder van Matthijs (34) en Marite (27) en oma van twee kleinkinderen

“Marite was vijf maanden zwanger toen ze me huilend opbelde met de vraag of ze met haar zoontje bij me mochten komen wonen. Haar ex dreigde Thomas bij haar weg te halen, ze voelde zich niet veilig in haar eigen huis. ‘Natuurlijk kom je weer thuis wonen,’ zei ik.

Ze zijn negen maanden gebleven. Sarah Louise is in mijn huis geboren. Dat was mooi. Mijn zus is verloskundige, zij deed de bevalling. Het is bijna niet te beschrijven hoe bijzonder het is als je kind een kind krijgt, en als je daar bij bent. Ik vond het vanzelfsprekend dat ik ze opving. Maar het was ook een moeilijke periode. Als ik uit mijn werk kwam, was er geen tijd om mijn eigen dingen te doen. Er moest gegeten worden, de baby moest in bad, de kinderen naar bed. Soms werd het me echt te veel, dan rende ik letterlijk gillend de tuin in. Als ik moe was, wilde ik het liefst slapen, maar dat kon vaak niet.

Met Marites vader heb ik slechts een kortstondige relatie gehad. We gingen uit elkaar toen ik zwanger was, ze heeft hem nooit gekend. De geschiedenis herhaalt zich: zo moeder, zo dochter. Dat voelt niet goed. Marite heeft net als ik de verkeerde partnerkeuze gemaakt en onbewust voel ik me daar verantwoordelijk voor.

Twee uur na de bevalling is ze flauwgevallen in de badkamer, toen ze met hulp van de kraamverzorgster zou gaan douchen. Behalve een hersenschudding, rug- en nekklachten, bleek dat Marite een traagwerkende schildklier had. Dat verklaarde een heleboel. Vroeger was ze ook veel moe. Als ze uit school kwam, kreeg ze niets meer voor elkaar, was ze óp.

Voor huishoudelijk werk heeft ze geen puf. Vijf maanden geleden heeft ze daarom bij de thuiszorg hulp aangevraagd, maar het duurt lang voordat ze die krijgt. Tot die tijd help ik haar. Dat betekent dat ik drie dagen per week bij haar in

Lees verder op pagina 30>

‘We zijn sámen moeder, zo voelt het’

Marite Hoving (27) is moeder van Thomas (4) en Sarah Louise (1)

“Als ik naar mijn moeder kijk, is het alsof ik in de toekomst kijk. Ik zie mezelf, maar dan ouder. Uiterlijk lijken we niet op elkaar, verder zijn we erg hetzelfde. We doen allebei niet te moeilijk, we nemen het leven zoals het is. Ze is behalve mijn moeder een goede vriendin. Ik kan alles met haar bespreken en we hebben dezelfde interesses.

Ze zorgde er vroeger voor dat mijn broer en ik niets te kort kwamen. Ze was moeder en vader tegelijk. Vooral aan liefde heeft het ons niet ontbroken. Ze gaf ons het gevoel dat wij het belangrijkste in haar leven waren, ook al had ze het soms druk doordat ze er alleen voor stond. Ik mis mijn vader niet, ik heb hem nooit gekend. Alleen als puber had ik het er soms wel moeilijk mee. Ik weet nog dat ik een keer in het zwembad de duikbril afpakte van een meisje dat daar met haar vader was, zo jaloers was ik.

Sinds ik moeder ben, heb ik meer respect gekregen voor het feit dat mijn moeder ons in haar eentje heeft grootgebracht. Als kind vond ik het moeilijk te accepteren dat ze niet altijd met me kon spelen, omdat ze ook het huishouden moest doen. Nu zie ik in hoe hard ze haar best deed om ervoor te zorgen dat we het goed hadden.

Het is nooit mijn bedoeling geweest om alleenstaande moeder te worden. Maar met de vader van mijn kinderen ging het echt niet meer. Het is beter als ik daar niet te veel over vertel, al wil ik wel kwijt dat mijn ex geen ouders had die van hem hielden. Daardoor was het voor hem moeilijk om het zelf als vader wel goed te doen.

Nu ik er alleen voor sta, is mijn moeder mijn voorbeeld. Als zij het alleen kon, dan moet ik het ook kunnen. En ik kan het ook, dat weet ik, en dat wil ik anderen laten zien. Maar door mijn ziekte en doordat de medicijnen nog niet optimaal werken, lukt dat niet. Frustrerend vind ik dat. Halverwege de dag krijg ik een vreselijke dip. Rond etenstijd, als de kinderen daarna in bad moeten, ben ik zo moe dat ik

[Lees verder op pagina 30>](#)

‘Net als ik heeft Marite een verkeerde partner gekozen’

Itie >

huis ben, naast mijn baan van drie dagen. Het lukt haar niet om achter de kinderen aan te rennen en dat is met die kleine rommelmakers wel nodig.

We zijn samen moeder, zo voelt het. Op school heeft ze me opgegeven als tweede verzorger. Enerzijds ben ik daar trots op, aan de andere kant zou het beter zijn als ze een partner had. Dan kon hij die rol op zich nemen.

Ik benijd mijn oudste zus. Zij gaat een keer in de week bij haar kleinkinderen langs en past af en toe op. Dat zie ik ook wel zitten. Ik kom er te weinig aan toe om echt oma te zijn. Ik ben meer dan oma, ik ben medeopvoeder, dat is helaas onvermijdelijk. Al blijft Marite natuurlijk de moeder.

Als ik vind dat de dingen anders moeten, dan gooi ik het in de adviessfeer. Maar dat valt soms niet mee. Toen de oudste een keer op de bank in slaap viel, hoorde ik mezelf mopperen. ‘Kan het hier nou nooit normaal? Die jongen moet naar zijn bed.’ Op die momenten reageert Marite met een flinke zucht. Ruzie hebben we nooit. We kunnen alles tegen elkaar zeggen. Dat klaart de lucht. Ik vind haar trouwens een fantastische moeder, ze is er écht voor haar kinderen. Dat was bij mij wel anders. Mijn huis moest eerst netjes zijn, daarna kwam de rest. Dat heb ik van huis uit meegekregen. Zo close als Marite en ik met elkaar zijn, ben ik met mijn moeder nooit geweest. Ik ben de derde uit een gezin van zes kinderen. Mijn moeder kreeg hulp van oma die bij ons inwoonde. Niet mijn moeder, maar mijn oma voedde me op. Dat ben ik met mijn kleinkinderen niet van plan. Marite is hun opvoeder. Kinderen horen een band met hun moeder te hebben.”

Marite >

eigenlijk moet slapen. Mijn moeder vindt het vanzelfsprekend dat ze inspringt. Net als toen ik negen maanden bij haar woonde.

Voor mij was het heel dubbel om weer thuis te wonen. Het was fijn dat we bij haar terecht konden, maar ik miste een eigen plekje. Ik was meer kind dan volwassene. Dat kwam ook door kleine dingen, als ze iets voor me deed wat ik zelf ook kon. Trok ik mijn schoenen uit, dan zette zij ze bijvoorbeeld meteen in de gang.

Aan de geboorte van Sarah Louise heb ik mooie herinneringen overgehouden. De bevalling ging zoals het vroeger ging. Zonder partner, vrouwen onder elkaar, heel typerend. Het was een echt familieonderonsje, met mijn moeder als kraamverzorgster en mijn tante als verloskundige. Ik heb daardoor geen partner gemist.

Soms voel ik me schuldig dat ze zoveel voor ons moet zorgen. Dan zie ik hoe moe ze is en dat ze naar huis wil. ‘Ga maar’, zeg ik dan, ook als ik het helemaal niet aankan. Gelukkig prikt mijn moeder daar feilloos doorheen en blijft ze om voor ons te koken.

Mijn moeder helpt me met de kinderen, maar ik vind niet dat ze écht opvoedt. Thomas en Sarah Louise zijn mijn kinderen, ik heb de leiding. Ik ben honderd procent moeder en mijn moeder is echt oma. Een heel bijzondere, dat zeker. Thomas noemt haar Miemie. Oma’s zijn er heel veel, maar er is maar één Miemie.”

Willen u en uw kind ook in dit dubbelportret? Mail uw verhaal en tel.nr. naar redactie-ook@jongegezinnen.nl.